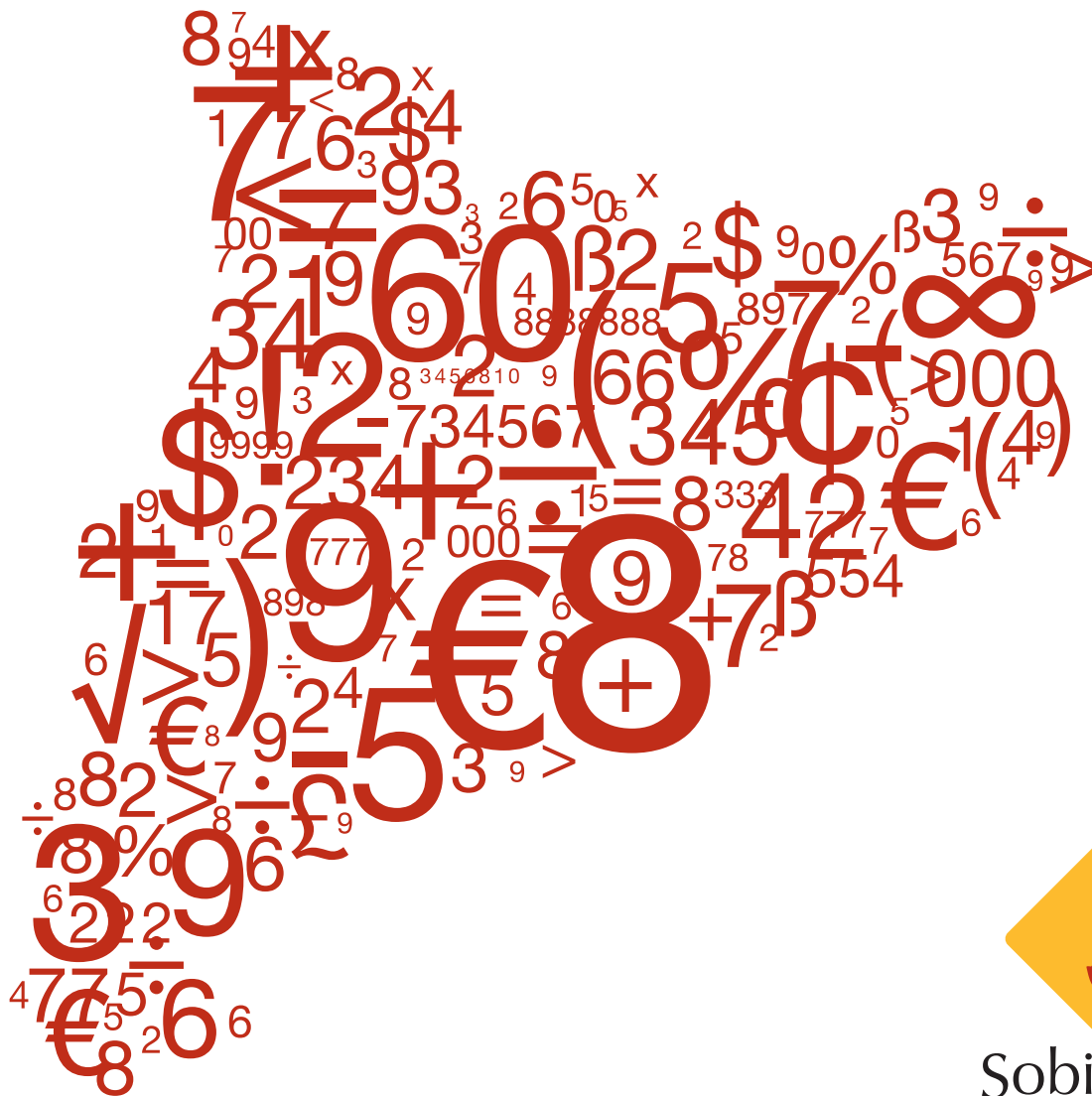

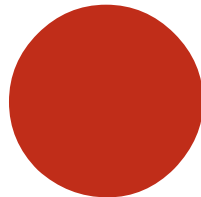
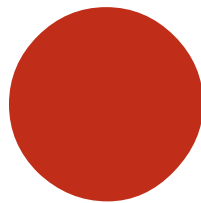
Informe sobre la viabilitat econòmica de la independència de Catalunya

Sobirania
i Justícia

ASSOCIACIÓ INDEPENDENTISTA

Informe sobre la viabilitat econòmica de la independència de Catalunya

Sobirania
i Justícia
ASSOCIACIÓ INDEPENDENTISTA

Sobirania i Justícia. Associació independentista

Informe sobre la viabilitat econòmica de la
independència de Catalunya

Disseny gràfic: Aymerich Comunicació

Producció gràfica: La trama

Impressió: Puresa

Barcelona, gener del 2011

Dipòsit Legal: B-2308-2011

Sobirania i Justícia

Rambla de Catalunya 61, 5è 3a

08007 Barcelona

sij@sij.cat

www.sij.cat

Sumari

Pròleg	06
Introducció	08
A / Dimensió de país	12
B / Dèficit fiscal	14
C / Unió Europea	18
D / Economia catalana	20
E / La burocràcia	24
F / Infraestructures	25
G / Seguretat social	28
H / Model econòmic	30
I / Exemples de possible aplicació del dèficit fiscal recuperat	32
J / Catalunya i Espanya	34
Conclusions	36
Suport documental	38
Autors	42

Pròleg

En el Manifest fundacional de l'ASSOCIACIÓ INDEPENDENTISTA SOBIRANIA I JUSTÍCIA que presideixo, es fa esment que la independència de Catalunya és necessària i possible per una multitud de raons, entre les quals s'inclouen, sense dir-ne res més, les de tipus econòmic.

Doncs bé, els autors d'aquest treball que avui tinc el goig de prologar, tots ells socis de la nostra associació i reunits en comissió, han eixamplat i aprofundit les esmentades raons de tipus econòmic, i expliquen perquè aquestes justifiquen, i avalen també, la independència de Catalunya.

El mètode usat és molt pedagògic, aparentment senzill, fet a base de preguntes i respostes i, com no podia ser d'altra manera, seriós i molt ben documentat. L'informe d'aquesta comissió cal afegir-lo als altres estudis sobre el mateix tema, elaborats tant per persones com per col·lectius.

Després de la seva lectura, hom arriba a veure clar que el tracte econòmic que l'Estat ha dispensat a Catalunya ha estat i continua sent injust, ja que la discrimina premeditadament d'aquelles inversions que la farien econòmicament més competitiva, tal

com reclama i exigeix l'economia global que estem vivint. Paguem els impostos, però les inversions es fan en altres llocs i, per acabar-ho d'adobar, de manera irracional des del punt de vista econòmic.

Alguns partits catalans -siguin o no independentistes- i institucions econòmiques com les Cambres de Comerç, Associacions empresarials, Escoles de negocis, Cercle d'Economia..., han fet sentir la seva veu per protestar contra la injustícia que Catalunya sofreix d'una manera contínua; però, tret d'algunes engrunes, no hi ha hagut canvis substancialment importants. El resultat és la descapitalització del nostre patrimoni públic. Es fa necessari, doncs, trobar un altre tipus de solucions.

Per a nosaltres, el camí és la independència. Les bases econòmiques que es troben en el treball que presento són molt importants per a justificar una part de les raons que en sustenten la seva necessitat i, al mateix temps, la seva possibilitat. De les altres raons -històriques, jurídiques, culturals...-, aquest informe no en diu res, però el lector sap perfectament que existeixen i que no és ací on cal parlar-ne.

Només em resta donar les gràcies als autors, pel treball ben fet, i desitjar que el resultat de la seva difusió porti tothom, i especialment els qui encara en dubtin, al convenciment que la independència de Catalunya és necessària i possible, també, pel que fa a l'esfera de l'economia.

Agustí Bassols i Parés

President

Barcelona, novembre de 2010

Introducció

La història econòmica és un intent d'explicar científicament la riquesa i la pobresa de les nacions. La història econòmica de Catalunya és un cas digne d'estudi, on es veu l'evolució que la nostra economia ha experimentat al llarg dels temps. Evolució que no sempre ha tingut un sentit ascendent, ja que també hi ha hagut fases de recessió; i ara, com a conseqüència de la globalització, ens trobem en una fase de vacil·lació.

L'aparició de la globalització pot ser alliberadora per a Catalunya, ja que farà desaparèixer la dependència d'un sol mercat, més ben dit, està fent desaparèixer la nostra obsessió pel mercat espanyol, ja que les empreses espanyoles compren a qui volen i on volen de la mateixa manera que ho estan fent les empreses catalanes, i només si les condicions de preu, qualitat, servei i comercialització són les adequades, compren i comprem dins del que s'anomena mercat espanyol.

Les darreres aproximacions estadístiques ens diuen que els nostres productes es consumeixen en tres tipus de mercats, a raó d'una tercera part per a cada un: el català, l'espanyol, i l'uropeu i el món. Si això és cert, no s'entén que tants empre-

saris tinguin por que Catalunya emprengui el vol de la independència. Per què? Si ja estem en un món globalitzat, què hi perdríem sent independents? La resposta és que no hi perdríem res perquè, tant ells com nosaltres, continuarem comprant-nos els productes l'un a l'altre sempre que ens interessi. Així és el mercat. Un proveïdor en substitueix un altre quan les condicions que ofereix són millors. I aquest proveïdor pot ser del mercat domèstic o dels exteriors. Ho estem veient cada dia fins i tot als supermercats.

Això ens porta al nucli dur de la nostra viabilitat econòmica, tant en la situació actual del nostre país com dins del context de la independència de Catalunya. Hem de millorar la qualitat dels nostres productes i la productivitat del nostre sistema productiu: qualitat, preu i comercialització, que inclou l'augment del capital físic per treballador, el disseny, el transport i les connexions aèries intercontinentals. Aquest objectiu comprèn també la millora de l'eficiència en la utilització dels factors econòmics, ja que la reducció dels costos redunda en benefici de la competitivitat. Hem de caminar cap a l'excel·lència.

Tenim dues de les millors escoles de negocis del món, on els nostres empresaris van a intercanviar els seus coneixements i a ratificar i millorar un lideratge que han de continuar exercint. I com que no només d'empresaris està formada l'empresa, cal també tenir les millors escoles de formació professional per a gent de tots els oficis: mecànics, paletes, informàtics, administradors, comptables, financers..., amb esperit d'entrega i convençuts que el treball que estan fent no tan sols els ha de satisfer personalment sinó que els resultats obtinguts han de ser bons per a tota la comunitat.

NOMÉS SI ES CREA RIQUESA ÉS POSSIBLE REPARTIR-NE.

Catalunya mai no ha deixat de treballar. Tot el que tenim és fruit del nostre esforç. No disposem de recursos naturals rellevants, ni tampoc d'estratègics. Fins i tot, dins d'un Estat que ens ha menystingut i que no ens ha dotat dels mitjans infraestructurals que la nostra economia necessita, ens hem espavilat i hem aconseguit ser una potència industrial considerable. I no només industrial sinó també comercial, sanitària i turística. La nostra capacitat financera tampoc no és negligible.

Tot plegat ens fa un poble acollidor, treballador, amic de prendre iniciatives, viatger, curiós, on és agradable viure i on tenim una fortíssima cohesió social. Ens manquen moltes coses que, en una Catalunya independent i sensible a les necessitats del seu poble, es podran aconseguir amb els mitjans fiscals que ara desapareixen de les nostres mans. Per exemple, unes infraestructures viàries que facilitin les exportacions vers Europa, amb connexions ferroviàries d'ample europeu per al transport de mercaderies i de viatgers, i aeroports amb vols d'abast intercontinental directes amb les principals ciutats del món, a fi de facilitar els contactes comercials i les relacions empresarials; un bon servei ferroviari de Rodalies que arribi a tot el territori i que en resolgui les actuals mancances...

Una Catalunya independent amb un govern propi farà que la nostra autoestima pugi i que la nostra confiança amb qui ens governi sigui més elevada, perquè el nostre poble tocarà i sentirà que té un Estat que el protegeix i no un Estat que l'explota. En efecte, un dels papers que l'Estat propi ha de fer en l'aspecte econòmic, és el d'ajudar eficaçment a promocionar les empreses del país als mercats exteriors.

Estem convençuts que amb la INDEPENDÈNCIA, les energies del nostre poble es multiplicaran i, si fins ara tenim el que tenim amb el tracte gens amable que hem rebut, amb la INDEPENDÈNCIA i amb ESTAT PROPI la nostra volada per tots els àmbits -socials, culturals i econòmics- podrà ser envejable.

L'Associació Independentista SOBIRANIA I JUSTÍCIA, a través de la Comissió d'Economia, ha confeccionat aquest vademècum fet de preguntes i respostes, per evidenciar, d'una manera senzilla però seriosa, com n'és de viable des del punt de vista econòmic, la independència de Catalunya. Amb aquesta aportació pretenem que el nostre poble aclareixi els seus dubtes i que els nostres empresaris superin la por a perdre clients. Pretenem també que els grans serveis d'estudis de les nostres corporacions financeres, industrials i comercials esmercin els seus esforços per precisar els mecanismes de tot tipus que seran necessaris per a adequar el nou Estat independent de Catalunya a la nova realitat jurídica, amb el que això significa de participació de béns, participació en empreses públiques, propietat d'infraestructures... amb l'antic estat espanyol.

Dubtes més freqüents sobre el procés d'independència

Existeixen a la Unió Europea Estats independents similars a Catalunya?

Sí. Per extensió, població i Producte Interior Brut. Catalunya (32.000 quilòmetres quadrats, 7,2 MM habitants, 210.000 MM € de PIB). Dinamarca (43.000 quilòmetres quadrats, 5,5 MM habitants, 206.000 MM de PIB). Eslovàquia (49.000 quilòmetres quadrats, 5.5 MM habitants, 115.000 MM € de PIB). A més, hi ha molts altres Estats de menor dimensió: Estònia, Lituània, Eslovènia, etc.

El PIB (Producte Interior Brut) és una mesura del valor monetari generat per l'economia d'un país en el transcurs d'un any, dins dels seus límits territorials. Es fa el càlcul sumant el "valor afegit" (diferència entre el cost i la venda) de tots els productes i serveis. És a dir, la suma dels productes i serveis finals, per deixar excloses les produccions intermèdies, a fi que no es produeixi una doble comptabilització. Es pot expressar amb la fórmula: $PIB = Consum + Inversió + Exportacions - Importacions$. El PIB és una macromagnitud que dimensiona el poder econòmic d'un país.

L'Estat-Nació que es va consolidar a l'Europa del segle XIX té sentit en l'actualitat?

Té escàs sentit, ja que ha perdut bona part de la seva sobirania, amb algunes excepcions. La política monetària està en mans d'un òrgan supranacional (el Banc Central Europeu), i la política de defensa, en mans d'un altre (l'OTAN). La crisi econòmica mundial ha posat en evidència la necessitat d'un govern europeu que dirigeixi al seu torn les polítiques pressupostàries i fiscals.

Els governs dels Estats-Nació clàssics s'estan quedant sense feina. El futur és dels països europeus de menor dimensió, com Catalunya, perquè són més propers a la realitat de la seva població i, per tant, poden gestionar més eficientment els recursos que administren.

DINAMARCA

PIB 206.000 MM€

Km² 43.000

habitants 5,5 MM

ESLOVÀQUIA

PIB 115.000 MM€

Km² 49.000

habitants 5,5 MM

CATALUNYA

PIB 210.000 MM€

Km² 32.000

habitants 7,2 MM

Resultat negatiu de la balança fiscal amb l'Estat. Aquest concepte finalment ha estat acceptat per l'Estat espanyol quan, després d'una llarguíssima reclamació de la societat civil catalana, el Parlament espanyol aprovà la publicació de les balances fiscals.

Què vol dir que Catalunya té dèficit fiscal?

Que els catalans paguem cada any a l'Estat uns impostos molt més elevats que la inversió i la despesa pública que rebem, la qual cosa provoca una descapitalització del país. Només l'esforç de la iniciativa i l'estalvi privat, que surt del treball i de les butxaques dels catalans, permet corregir una mica els efectes d'aquesta diferència: escoles, hospitals, guarderies, mútues, clíniques, autopistes. Però, a causa del pes del sector públic en l'economia espanyola, aquesta situació és insostenible.

Quin és el valor d'aquest dèficit?

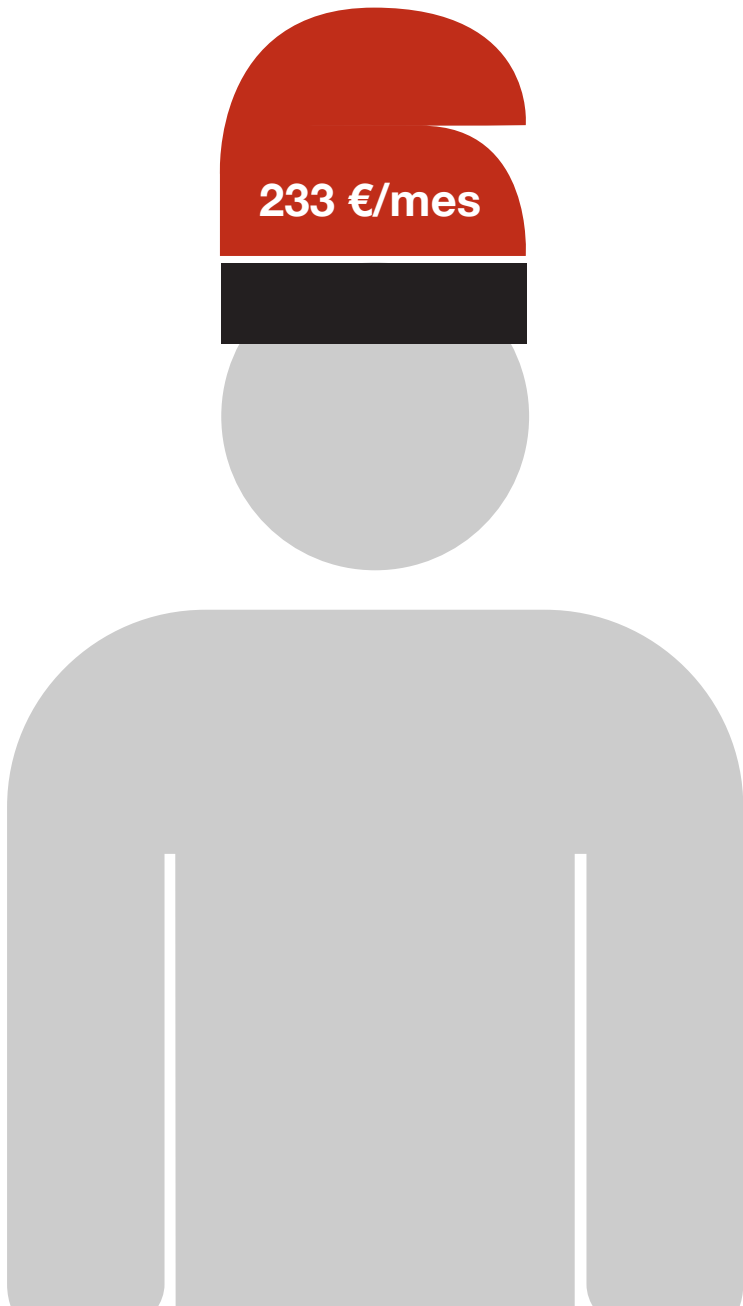
Les dades registrades del període 2002-2005 ens donen un dèficit amb una mitjana anual de 14.000 MM €. En paguem 42.000 i ens en retornen 28.000. Estimem que durant els anys del boom (2006-2008), el dèficit va arribar a la xifra de 21.000 MM €, l'equivalent al 10% del nostre PIB. Això és igual a 3,5 bilions de les antigues pessetes.

I això sempre ha estat així?

Si ens referim únicament a l'etapa democràtica i a partir del moment en què es desenvolupa el concepte d'una Espanya autonòmica, Catalunya ha estat subvencionant a bona part de la resta de les autonomies. Referint-nos al període més proper (1990-2010) i prenent una mitjana de dèficit anual històric de 8.000 MM € (que no són ni els 21.000 d'ara ni els 14.000 del 2002), arribem a la xifra de 160.000 MM € en vint anys. Aquesta xifra és igual al 76% del nostre PIB.

Què significa això a nivell personal i familiar?

Significa que cada català paga un excés de 233 € al mes pel fet de ser espanyol, i que una família de tres persones paguen, pel mateix concepte, 8.400 € l'any. Cada dia desapareixen de la butxaca dels catalans 60 MM d'euros.

Però aquesta no és la nostra “quota de solidaritat”?

És millor qualificar-la de "quota d'espoliació". La solidaritat té unes premisses que en aquest cas no es compleixen:

No es pot ser solidari amb altres països o regions, quan en el nostre propi país hi ha mancances fonamentals, amb bosses de pobresa que s'expandeixen (a Catalunya hi ha 1.200.000 persones amb ingressos inferiors al 60% de la renda mitjana).

Quan una subvenció solidària s'institucionalitza, el receptor compta amb ella i el seu afany de treball i millora tendeix a la inhibició.

Les subvencions han de tenir un caràcter temporal per no crear disfuncions econòmiques, ja que altrament esgotaríem la font dels ingressos (mataríem la gallina dels ous d'or).

A efectes pràctics, com notaria un català en la seva pròpia pell, que Catalunya és independent?

És fàcil de mesurar-ho sense fer especulacions. Euzkadi i Navarra no són Estats independents, però gaudeixen dels privilegis de tenir Hisenda pròpia. És a dir, es queden els impostos que re-

capten i després negocien amb l'Estat Central una “quota” de pagament pel cost dels serveis que en reben. D'això se'n diu Concert Econòmic. Gràcies a aquest concert, aquests territoris tenen uns ingressos per habitant que els permet de fer una despesa pública molt superior a la nostra, tot i que llur renda per càpita és similar i que la dimensió de les economies d'aquells territoris és notablement inferior a la catalana.

I com es reflecteix en els pressupostos de la Generalitat aquesta “quota d'espoliació”?

Es reflecteix en un dèficit permanent entre els ingressos i les despeses. Per cobrir aquest dèficit, la Generalitat ha d'emetre Deute Públic (que vol dir que deixa un deute creixent a les generacions futures). En l'actualitat aquest deute és de 22.000 MM €, més uns 7.000 MM € d'empreses o institucions públiques catalanes. Aquest any ens tocarà pagar, per aquest concepte, l'equivalent a 3.000 MM €. Si no tinguéssim el dèficit fiscal amb l'Estat, podríem reduir progressivament el deute i els seus interessos, i consolidar la nostra solvència com a país.

Resulta molt significatiu que els mitjans de comunicació espanyols critiquin que la Generalitat decideixi emetre bons a un any, dirigits al públic en general, i que la seva remuneració sigui a un preu superior al del mercat. El que ningú no diu és que la precarietat dels comptes de la Generalitat és el resultat del continu “espoli fiscal”.

Quin seria, doncs, el pressupost de la Generalitat si Catalunya fos un Estat independent?

Si en l'actualitat el pressupost és de 39.700 MM € i a això li afegim la "quota d'espoliació" (21.000 MM €), ens trobem amb un nou pressupost de 60.700 MM €, que és un 52% superior a l'actual. Els retalls que en tots conceptes està aplicant ara la Generalitat per reduir la despesa (salaries funcionaris, pensions, impostos, inversions, etc.), serien innecessaris.

I tot això no s'hagués arreglat si ens haguessin aprovat l'Estatut tal com es va enviar al Tribunal Constitucional?

En el cas que el Tribunal Constitucional l'hagués acceptat tal com li va arribar, el resultat hagués estat millor de com ha quedat però les xifres resultants haurien estat igualment ridícules en comparació al dèficit fiscal que suportem.

Per què, de vegades, es presenten les xifres del dèficit com si fossin menors?

Perquè fan trampes. Hi ha dues maneres d'estimar aquest dèficit: el model de flux monetari i el model de flux de benefici. El primer es fixa en els fluxos monetaris: els diners que es recullen en el territori i els diners que es reben. El segon, flux de benefici, és molt subjectiu, perquè la seva base és la de considerar que certes inversions que es fan a la capital de l'Estat, beneficien tothom. Per tant, reparteixen els costos del Museu del Prado, o les despeses de Defensa, o part de les despeses dels funcionaris de l'Administració Central o la nova terminal de Barajas. Això no té cap sentit.

Seríem membres de la Unió Europea?

Evidentment. Pagariem la nostra quota de l'1% del PIB (2.100 MM €). La Comunitat Europea es finança, en un 75%, pel volum del PIB de cada país; en un 15%, per l'IVA, i en un 10%, per l'aranzel comú dels productes importats de tercers països. Podríem destinar 1.000 MM € més per cobrir les despeses en política exterior: ambaixades, consolats, etc. Cal assenyalar que el nou concepte d'Estat-Nació del segle XXI no neix amb la sobrecàrrega burocràtica dels vells Estats-Nació. El mateix Estat espanyol arrossega els costos d'aquest perfil i aquí rau una part de la seva ineficiència.

I què passaria amb la nostra relació amb el Banc Central Europeu?

Seguiríem el protocol assenyalat i aniríem a l'ampliació de capital establerta. El capital del BCE es reparteix entre tots els bancs centrals de cada país, en funció del seu PIB i de la seva població. Espanya ha aportat 478 MM €. D'aquest import, a Catalunya li corresponen 98 MM €.

Però tenim banc central a Catalunya?

El tindríem (Banc de Catalunya). És una qüestió formal. En l'actualitat, els bancs centrals dels països de la zona euro no governen la política monetària (ni la massa monetària, ni la taxa de canvi de l'euro, ni la taxa de l'interès bàsic). Tot això és responsabilitat del Banc Central Europeu. La funció dels bancs centrals de cada país és bàsicament de supervisió, anàlisi i control.

Aportació d'Espanya al Banc Central Europeu.
Percentatge corresponent a l'aportació de Catalunya.

Quin és el nivell de la nostra economia?

És una economia potent i equilibrada, tot i la constant descapitalització soferta a causa dels fets esmentats.

La nostra plataforma industrial produeix el 24% de la producció total d'Espanya. Per sectors, destaquem en química (43%), plàstics (39%), paper i arts gràfiques (31%), maquinària (28%), equips elèctrics, electrònics i òptics (32%), tèxtil i calçat (36%) i material de transport (25%).

Comptem amb 600.000 empreses (entre autònoms, petites, mitjanes i grans empreses). Per la seva agilitat i vocació internacional, la nostra xarxa de PIMES és una de les nostres grans forteses. Som la primera regió agroalimentària d'Europa.

I el sector turístic?

Estem ben dotats per a prestar el millor servei, amb marques pròpies de gran notorietat, com "Barcelona", "Costa Brava", "Port Aventura", "Delta de l'Ebre", etc. Som la primera destinació turística d'Espanya, per davant de Balears i de Canàries. Tenim uns 14.000.000 turistes, amb un alt grau de fidelització. Un milió de cada quatre milions d'estrangers que visiten Espanya, tria Catalunya com a destinació.

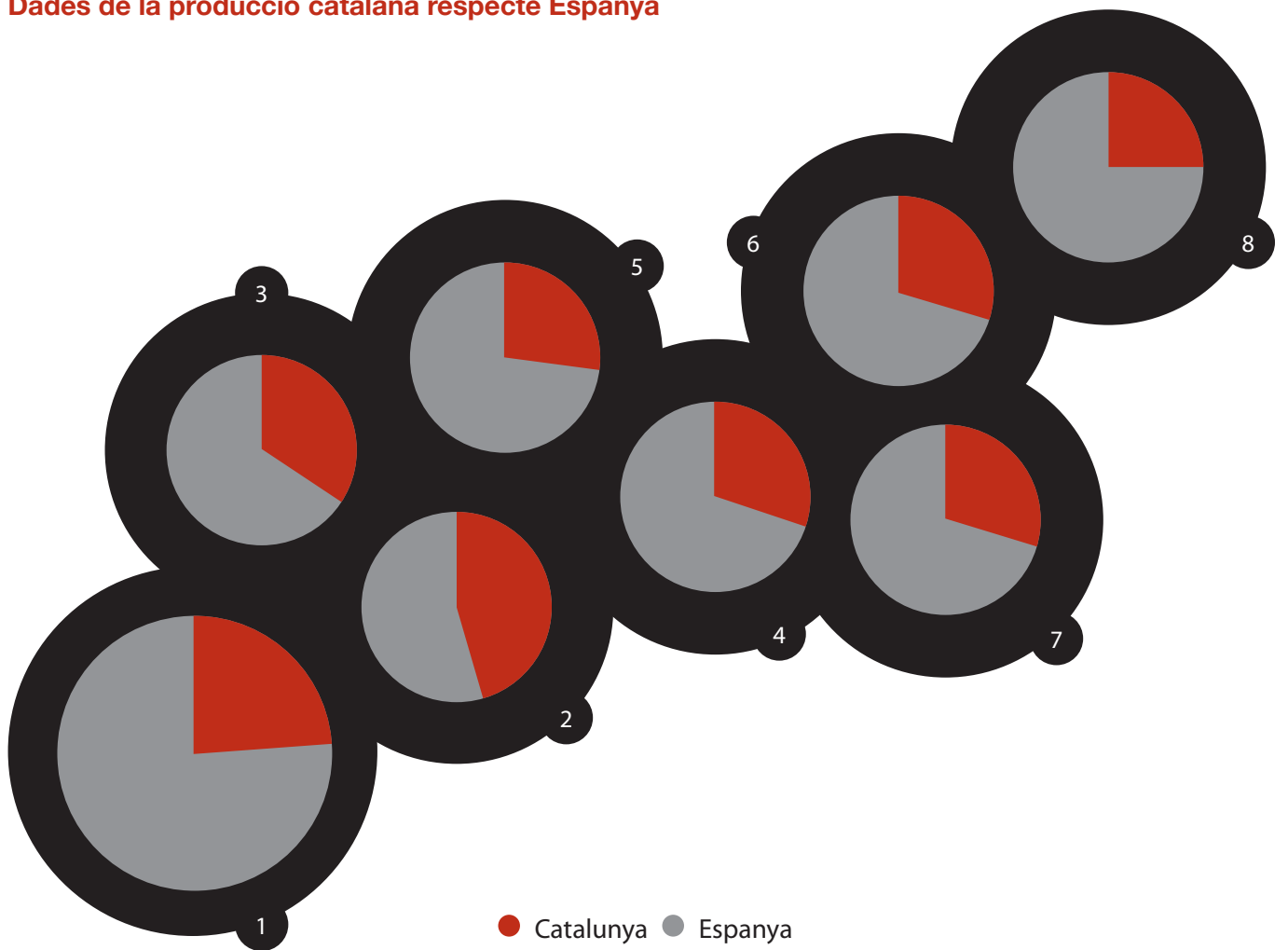
I la nostra activitat comercial?

També molt equilibrada respecte a èpoques anteriors, gràcies a l'esforç per la internacionalització. El nostre mercat es distribueix en tres parts, amb un terç de quota cadascuna: el mercat català, el mercat espanyol i el mercat internacional.

I la nostra balança comercial amb Espanya?

També se n'ha reduït el diferencial, en el sentit que els fluxos comercials s'han compensat. Si analitzem els nostres principals mercats espanyols, veiem el següent: venem al País Valencià el 18% del que produïm, però els comprem el 20% d'allò que ells produeixen (tots dos som el principal client de l'altra part). Amb Aragó, les xifres són el 14% i el 19%, i amb la Comunitat de Madrid, el 11% i el 9%. Els percentatges són propers, però en produir nosaltres més que ells, tenim valors absoluts més grans. Així i tot, el superàvit comercial a favor nostre ha perdut pes (del 5,3% del PIB el 2001, al 3,3% en l'actualitat).

Dades de la producció catalana respecte Espanya

● Catalunya ● Espanya

1 24% de la producció total

2 43% Química

3 39% Plàstics

4 31% Paper i arts gràfiques

5 28% Maquinària

6 32% Eq. elèctrics, electrònics i òptics

7 36% Tèxtil i calçat

8 25% Material de transport

Però, aquest superàvit comercial no compensa el dèficit fiscal?

En absolut. Hi ha tres raons: una tècnica, la segona econòmica i la tercera al·legòrica.

Tècnicament, una transacció comercial és un intercanvi de béns en funció dels interessos de les parts. En una economia global de lliure competència, tot obeeix a la voluntat de les parts. Et compro perquè em convé o perquè no trobo una relació qualitat-preu-servei millor que la que m'ofereixes. No hi ha mercats captius. Això pot produir superàvit o dèficit comercial i expressa la força o debilitat d'una economia.

Davant d'això, una balança fiscal amb un dèficit estructural d'una de les parts, és un impost afegit sense cap prestació a canvi.

Econòmicament, les xifres són clares. Si tenim un 10% del PIB de dèficit fiscal i un 3,3% del PIB de superàvit comercial, és una qüestió aritmètica: $10 - 3,3 = 6,7\%$. És a dir, si el mercat espanyol desaparegués del nostre horitzó (hipòtesi poc raonable perquè "Business is Business"), encara ens quedaria a favor un 6,7% del PIB (14.070 MM €) i la possibilitat de vendre a altres mercats el que no es vengués a aquell.

L'al·legoria serveix per a aclarir dubtes. Barrejar dèficit fiscal amb superàvit comercial és narrar la

petita història d'un botiguer que, després de treballar durament tota la jornada, fa els seus comptes, posa els diners de les vendes dins un sobre i se'n va a casa seva, a fi de ingressar-los al banc el dia següent. Però en creuar el carrer, un altre ciutadà li agafa el sobre dels diners i se'n queda una part. La sorpresa és que l'endemà, quan el botiguer torna a obrir la seva botiga, el primer client que hi entra és aquell mateix ciutadà que ahir li prengué el sobre, el qual fa les seves compres amb els diners que es va agenciar el dia anterior.

Quin és el grau d'obertura internacional?

Molt alt. Aquest grau es mesura sumant les importacions a les exportacions i comparant-les amb el PIB en termes percentuals. En el cas de Catalunya, l'índex és del 60% (el més elevat d'Espanya), davant un 44% d'Euzkadi i un 43% de la Comunitat de Madrid.

Com anem d'exportacions?

Molt bé. Les exportacions catalanes signifiquen el 26,7% del total espanyol. En termes comparatius, la Comunitat de Madrid representa el 11,5% i Euzkadi el 10,6%. A més, la nostra cartera està molt diversificada: productes químics, 23%; automòbil, 14,6%; aliments, 11,4%; altres productes de consum, 11%, etc.

Transaccions comercials entre Catalunya i altres mercats espanyols

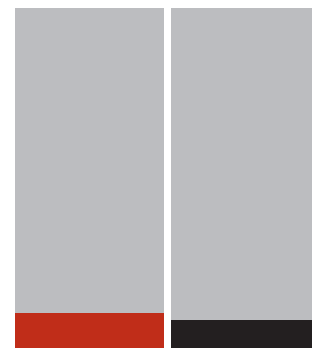
País Valencià

Aragó

Madrid

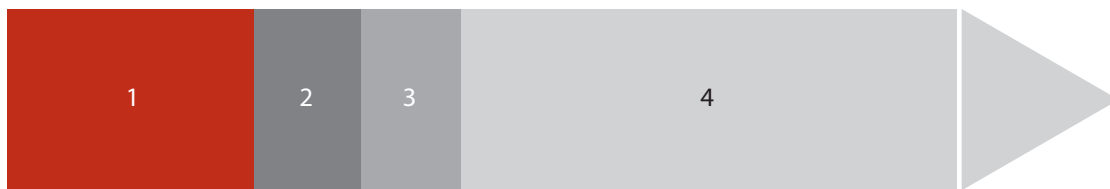
- nivell de vendes de la producció catalana a d'altres comunitats
- nivell de vendes de la producció de cada comunitat a Catalunya

1 País Valencià vendes 18% compres 20%

2 Aragó vendes 14% compres 19%

3 Madrid vendes 9% compres 11%

Principals exportadors d'Espanya

1 Catalunya 26,7%

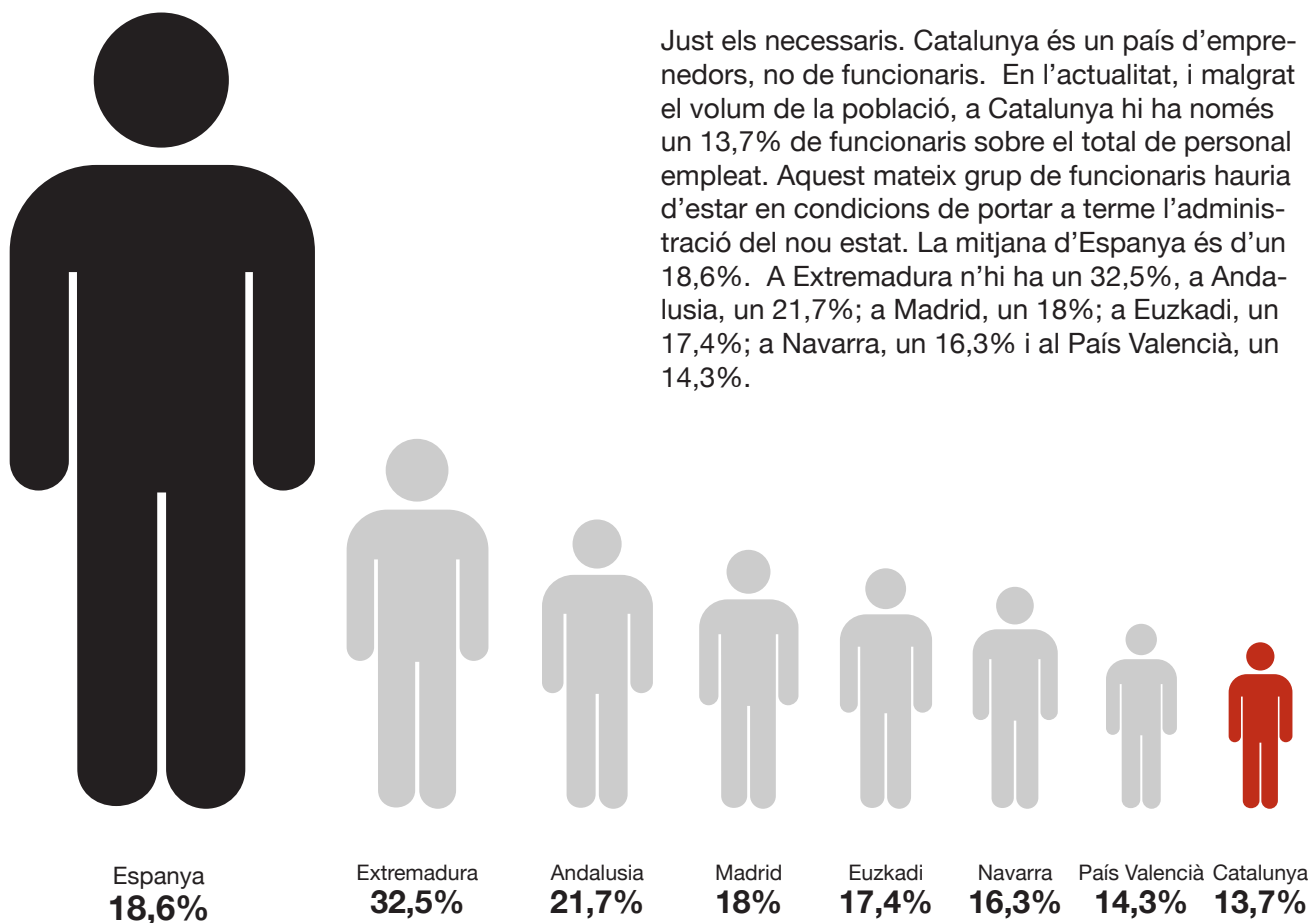
2 Madrid 11,5%

3 Euzkadi 10,6%

4 Altres 51,2%

Necessitarem molts funcionaris per a l'administració del nou Estat català?

Just els necessaris. Catalunya és un país d'empresadors, no de funcionaris. En l'actualitat, i malgrat el volum de la població, a Catalunya hi ha només un 13,7% de funcionaris sobre el total de personal empleat. Aquest mateix grup de funcionaris hauria d'estar en condicions de portar a terme l'administració del nou estat. La mitjana d'Espanya és d'un 18,6%. A Extremadura n'hi ha un 32,5%, a Andalusia, un 21,7%; a Madrid, un 18%; a Euzkadi, un 17,4%; a Navarra, un 16,3% i al País Valencià, un 14,3%.

Percentatge de funcionaris sobre població activa

Quin és l'estat de situació de les nostres infraestructures?

Molt deficient, a causa de l'abandonament de l'Estat i dels seus successius governs des del començament del període democràtic. En les inversions, ha primat sempre la ideologia sobre la racionalitat i la viabilitat econòmica. En tenim molts exemples:

A Catalunya les autopistes són de peatge i les autovies (gratuïtes) són marginals. A la Comunitat de Madrid i a Andalusia, per citar els casos més cridaners, hi ha moltes més autovies que autopistes.

Els estudis internacionals demostren que els trens d'alta velocitat només es justifiquen entre dues poblacions, quan se n'assegura la plena utilització. El concepte de l'AVE radial des de Madrid a qualsevol província és una aberració econòmica. En paral·lel a això, encara no hi ha un tren d'alta velocitat entre Barcelona i València, on sí que es compleixen les lleis del flux, tant de passatgers com de mercaderies.

El 40% de l'exportació espanyola es genera des de l'arc mediterrani (fonamentalment entre València i Catalunya) i, en canvi, no s'ha donat prioritats a un eix ferroviari de mercaderies d'ample europeu que, sortint d'Algesires, passi per tot el corredor mediterrani fins a arribar a la frontera francesa. Per a Catalunya i el País Valencià aquesta inversió és clau.

Els avantatges són evidents: descongestió de les autopistes, major seguretat del transport, possibilitat d'equilibrar el gran pes dels ports del nord d'Europa (que controlen el 75% del comerç marítim que procedeix d'Àsia), estalvi energètic i estalvi dels costos del transport.

En contra, s'ha proposat com a prioritari un corredor ferroviari "ideològic", que vagi des d'Algesires fins a la frontera aragonesa amb França, passant per Madrid i Saragossa.

D'aquest corredor, en quedarien despenjats els ports de València, Tarragona i Barcelona, plataformes essencials per a l'economia del país, que estan en el pas del corredor ferroviari natural. Aquests ports són una via d'entrada per a moltes mercaderies procedents d'Àsia, via Canal de Suez. França i la UE s'han decantat per l'opció mediterrània. Només la intervenció de la UE podrà fer que s'imposi la racionalitat.

S'ha fet una macroinversió a Madrid-Barajas, amb un aeroport sobredimensionat, que arrossega un deute de 6.000 MM €. I com que aquesta enorme inversió s'ha de justificar amb el seu ús, s'han posat barreres a l'expansió internacional de l'aeroport del Prat, forçant-lo a especialitzar-se només en vols "low cost" i altres vols residuals.

S'han fet inversions surrealistes, com l'aeroport de Ciudad Real (1.100 MM € d'inversió), en què a penes hi ha moviment. Actualment, tres vols setmanals.

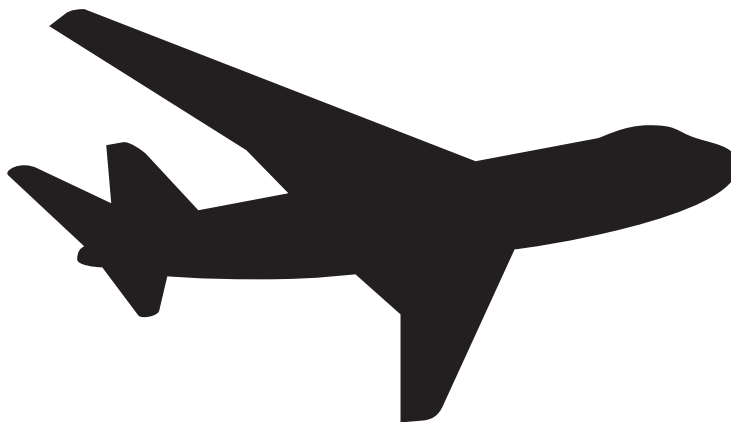
S'ha posat en funcionament l'AVE Madrid-Barcelona (la viabilitat econòmica del qual, tot i la seva notable utilització, és més que discutible), però s'ha carregat a les inversions en infraestructures de Catalunya. Catalunya hagués pogut emprar els diners en altres prioritats, per exemple amb la connexió amb València i amb Europa, i en la millora de la ruïnosa i ineficient xarxa de Rodalies.

S'han passat de rosca amb l'AVE, fins al punt que a finals del 2010, Espanya tindrà més quilòmetres de línies fèrries d'alta velocitat que França, mentre que el volum de passatgers de França serà deu vegades el d'Espanya.

Fins i tot, quan s'aproven inversions a Catalunya, després no es compleixen en plenitud. Les inversions aprovades pel ministeri de Foment en el període 2002-2007, només es van executar en un 73,8%.

S'ha impedit per tots els mitjans que l'aeroport del Prat sigui gestionat pels catalans, en una combinació Generalitat-inversors privats. Volen que AENA (cos burocràtic de l'Estat central) decideixi la política a seguir. A tota Europa, excepte a Espanya i a Romania, la gestió dels aeroports està descentralitzada. L'aeroport de Frankfurt (el de més trànsit d'Alemanya i un dels més grans d'Europa) està gestionat per una societat en què el soci principal és l'Estat (Land) de Hessen, a més dels empleats, l'ajuntament, la companyia Lufthansa i l'Estat alemany. Aquest últim hi participa només amb el 6,56% i no hi té dret de bloqueig.

L'estratègia espanyola

Espanya

Catalunya

Hi ha algun risc que la independència ens impedeixi mantenir les nostres prestacions socials?

Cap. No només això, sinó que podem millorar-les. Cal tenir en compte que la caixa de la Seguretat Social opera de forma independent; i també, que en la concepció centralista de l'Estat es considera com a irrenunciable el principi d'unitat de caixa de la Seguretat Social. Avui té uns fons de 64000 MM d'euros invertits, en un 84%, en deute de l'Estat. Una bona part d'aquest fons pertany als cotitzants de Catalunya. De la mateixa manera que passa amb el dèficit fiscal, la balança de la Seguretat Social tampoc està ajustada entre el que paguem i el que rebem. El 2007, per exemple, vàrem pagar més del que vàrem rebre, amb la qual cosa el dèficit d'aquesta balança va superar els 3.600 MM €, que és igual a 1,85% del PIB català. Això és degut a que Catalunya té un grau d'ocupació respecte a la població, superior al de la resta de l'Estat. Amb una Seguretat Social pròpia, podríem millorar en un 25% la pensió mitjana, i els nostres fons de reserva estarien al voltant de 14.000 MM €.

Seguretat social de l'Estat. Participació de Catalunya en el Fons de Reserva (22%)

64.000 MM €

Quin és el model econòmic a seguir?

En primer lloc, cal assenyalar que el model econòmic espanyol ha fracassat. S'ha construït sobre grans empreses públiques privatitzades, transformades en monopolis privats, que han operat en posició de privilegi. La seva generació d'excedent i el seu mercat de clients captius els ha proporcionat molt efectiu, amb el qual han diversificat, no sempre amb encert, la seva cartera d'inversions. Moltes d'aquestes empreses han repetit el model en alguns països llatinoamericans. No s'ajusten a la lliure competència.

Al seu costat, les empreses constructores d'obres públiques, que han begut dels pressupostos de l'Estat (autovies, AVEs, etc.), també han repetit el model en altres països. Finalment, la gran banca ha titulat tot tipus d'actius i ha abocat la major part del crèdit al sector del totxo, sense assumir els riscos que aquest fet comportava. I tot això amb diners aliens, és a dir, endeutant-se amb l'exterior. Aquest enfocament ha comptat amb la col·laboració de l'aparell de l'Estat central, fos quin fos el seu govern. Aquest és el model de l'especulació, enfrontat al de l'economia productiva: un model heretat de l'Espanya rendista, que basa el seu creixement en les rendes del capital i en la intermediació, i no en l'esforç.

El model econòmic català ha de seguir una altra via. Ha de tenir una bona plataforma industrial, i això significa, simplement, posar èmfasi en el projecte actual, amb productes i serveis de major valor afegit. El model a copiar no és Espanya, sinó Alemanya. L'esperit emprenedor dels catalans, més calvinista que catòlic, ha estat sempre partidari de l'esforç i la innovació com a motors de progrés.

Espanya

extensió **505.954 km²**
població **42,7 milions d'habitants**

Alemanya

extensió **356.957 km²**
població **82,5 milions d'habitants**

Què podríem fer amb el dèficit recuperat d'un any si fóssim independents?

Moltes coses i de forma ordenada.

Una part es podria dedicar a la despesa corrent i l'altra a la inversió. A tall d'exemple:

- 1 Donar una paga extra de 1.000 € a tots els pensionistes: 1.400 MM €
- 2 Dotar tots els compromisos de la llei de dependència: 250 MM €
- 3 Construir un eix ferroviari transversal: 7.000 MM €
- 4 Construir un eix ferroviari orbital: 4.000 MM €
- 5 Desdoblar a quatre o més carrils l'actual Eix Transversal: 700 MM €
- 6 Fer una amortització extraordinària del deute: 3.000 MM €
- 7 Contribuir, com a membres, a les despeses de la UE: 2.100 MM €
- 8 Dotar l'equivalent d'un exèrcit propi: 1.300 MM €

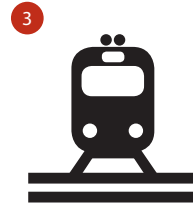
Aquesta llista d'exemples suma 19.750 MM euros i no esgota l'espectacular diferencial anual de 21.000 MM euros a favor nostre, que ens permetria de fer, any rere any, les inversions necessàries, l'amortització prudent del deute públic de la Generalitat generat fins ara i la creació de nous programes per a fomentar la cohesió social, així com atendre les corresponents despeses corrents.

1.400 MM €

250 MM €

7.000 MM €

4.000 MM €

700 MM €

3.000 MM €

2.100 MM €

1.300 MM €

= 19.750 MM €

La independència de Catalunya és una mala jugada per Espanya?

Això equival a preguntar si l'alliberament d'un segrestat, pel qual s'està pagant un rescat permanent, perjudica el segrestador. La independència de Catalunya és simplement un acte de supervivència.

Espanya patirà un trauma estrictament econòmic, tot i que serà també percebut com un greu afront -un ultratge- a la seva imperial dignitat. Els catalans no pretenem ser enemics d'Espanya. Ans al contrari, aspirem a mantenir-hi relacions amistoses i mútuament fructíferes.

L'avinentesa del final de la crisi ha de permetre als espanyols, nous plantejaments. Si les seves classes dirigents, començant pels seus governs, saben submergir-se en un bany de realitat, tindran immenses possibilitats de desenvolupament; disposaran d'un potencial humà extraordinari, i tothom sosté que el millor actiu dels països és la seva gent.

Prèvia reforma de la legalitat vigent, la flexibilitat dels recursos humans permetrà crear valor afegit per part d'un gran contingent de funcionaris i col·laboradors de les administracions públiques, notablement qualificats, que podran reciclar-se en àrees com la gestió empresarial, el comerç internacional, la informàtica, les comunicacions, les

ciències aplicades a la indústria, els serveis socials, etc., activitats totes que el país ja coneix.

L'abundància d'estructures de tot ordre, les connexions internacionals i la disponibilitat de capitals de les grans corporacions financeres, totes sota el seu control, han de poder aixecar regions deprimides, fins ara condemnades a la inactivitat subvencionada.

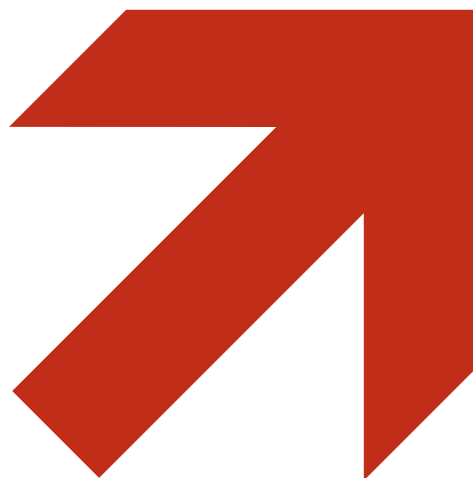
També els grans capitals especulatiu, coneguts i ocults, podran dedicar-se a activitats productives durant els anys en què les oportunitats d'aprofitar informacions privilegiades seran escasses. Hauran d'assumir riscos no superiors als que els han abocat a la crisi actual.

Això comportarà, però, desmuntar gran part d'aquesta baluerna galàctica en què han convertit el seu residual imperi colonial. Començant per la hipertròfia de les seves Administracions públiques (ministeris i altres organismes sobers, descontrol del parasitisme i de la despesa ordinària incremental, corporativisme invasiu, duplicitats orgàniques i funcionals entre govern central i autonomies, exhibicionisme internacional, etc. etc.), juntament amb el sosteniment de fastuositats aberrants com l'AVE radial, els aeroports injustificables i les autopistes subvencionades que dupliquen autovies. Aquesta

regeneració de tot el sistema representarà un gran alliberament de recursos que restaran disponibles per a despeses i inversions ajustades al sentit comú.

La nova Espanya recuperarà posicions (a la baixa) per ampliar i perllongar els ajuts dels Fons Europeus, mentre Catalunya continuarà sent país contribuent.

Finalment, i comptant que tot el que hem exposat succeeixi després de superada l'actual crisi, els espanyols ens agrairan haver afavorit la seva emancipació d'una dependència tan enutjosa com la de Catalunya.

Conclusions

Amb totes les respostes donades al llarg d'aquest vademècum a les preguntes que molts dels nostres conciutadans es plantegen quan tracten de penetrar en el fons de la independència de Catalunya, nosaltres creiem que haurem contribuït a esclarir molts dubtes i a obrir nous horitzons. Cal dir, una i tantes vegades com calgui, que tots els vectors estudiats donen respostes positives a la pregunta sobre la viabilitat econòmica de la independència de Catalunya, i que tota la documentació que les empara està relacionada en l'apartat SUPORT DOCUMENTAL.

Un cop dit això, és interessant de fer algunes puntualitzacions sobre alguns punts que els contraris a la nostra independència oposen reiteradament, el primer dels quals fa referència a negar el dèficit fiscal que pateix Catalunya, ja que diuen que els territoris no paguen impostos, sinó que qui els paga són els individus i les empreses; i és veritat, però també és evident que si aquests impostos no reverteixen en forma d'infraestructures, per exemple, o de serveis socials... al territori del qual han sortit, aquest s'empobreix, es descapitalitza, veu recular la seva competitivitat. I això és el que genera el nostre dèficit fiscal.

Sense sortir de l'àmbit econòmic, hi ha també el tema de la solidaritat. La nostra incorporació a Europa com un Estat més dels que la componen, comporta unes obligacions que, al nostre entendre, són suficients -com ho són pels Estats actuals- per atendre a la solidaritat, en forma d'ajudes a les regions europees més deprimides a fi d'anivellar-les a les de nivell superior: ajudes a la inversió i a la cohesió social. Nosaltres seríem contribuents nets, tot i que una part dels fons aportats també revertirien a Catalunya. La independència política no és contrària a la interdependència econòmica, i a Europa tots els Estats són interdependents. Nosaltres també ho seríem.

Això enllaça amb el fet que algú pensa que la independència de Catalunya aniria en detriment dels llaços familiars i d'amistat que molts ciutadans de Catalunya tenen i senten per familiars i per amics que viuen més a l'Oest de l'Ebre. Quin problema hi ha? Una cosa no té res a veure amb l'altra. El món n'és ple d'exemples; la mateixa situació es dona amb ciutadans catalans i d'arreu que tenen familiars i amics escampats pel món; no hi ha ningú que, per aquest motiu, hagi renunciat a la pròpia identitat i al dret a desenvolupar-la lliurement. El

límit està en el respecte a la personalitat de l'altre i en fer les coses per la via democràtica i, per tant, pacífica. Aquest és l'únic camí vàlid per aconseguir el reconeixement internacional.

Un altre aspecte a considerar l'endemà d'haver proclamat la independència democràtica, és el dels passos que s'han de donar perquè en la vida normal hi hagi el mínim d'interrupcions possibles. En tenim un seguit d'antecedents entre els nous Estats emergits a Europa en els darrers quinze anys. El dia a dia ha de ser supervisat i garantit pels organismes internacionals. L'ONU i el Consell d'Europa han de vetllar perquè la voluntat democràtica del poble català sigui respectada i no boicotejada per ningú.

Nosaltres hem intentat demostrar que la independència de Catalunya és viable des del punt de vista econòmic, però l'estratègia que ha de conduir el nostre poble a la seva independència política, l'han

d'establir els partits polítics, i aquesta estratègia s'ha de tenir pensada per dur el nostre poble per camins segurs. La Catalunya del futur ha de sorgir dels nostres equips polítics. No pot ser d'altra manera.

Una darrera afirmació. Que nosaltres sapiguem, cap poble que hagi aconseguit la seva independència ha renunciat a la seva llibertat per raons econòmiques. Tots han avançat. Catalunya no en serà una excepció.

L'esperit d'empresa i de treball existent a Catalunya és fonamental per a tirar endavant el nou Estat català. En el món hi viuen milers de milions de persones, amb les seves necessitats de tot tipus i, en una situació de globalització, una economia emprenedora com la catalana se'n sortirà i se'n sortirà molt bé. El pitjor que ens podria passar és ser víctimes de la por, víctimes del pessimisme. Un dels nostres punts forts és el tremp de la nostra gent.

**UNA CATALUNYA INDEPENDENT ÉS NECESSÀRIA I ÉS POSSIBLE.
VISCA CATALUNYA LLIURE!**

Suport documental

NO SOM NI SEREM

Xavier Roig

EDICIONS LA CAMPANA, Barcelona 2002

L'ECONOMIA CATALANA EN L'HORIZÓ 2010

Jordi Pons i Ramon Tremosa

AVUI, 26 d'octubre 2003

L'ESPOLI FISCAL

Jordi Pons & Ramon Tremosa

INSTITUT D'ECONOMIA I EMPRESA IGNASI

VILLALONGA

Barcelona 2005

SOLIDARIDAD CONTRA CRECIMIENTO

Ramon Tremosa i Balcells

PAÍS, 10 octubre 2005

MACROECONOMIC EFFECTS OF CATALAN FISCAL DEFICIT WITH THE SPANISH STATE (2002-2010)

Jordi Pons / Ramon Tremosa

APPLIED ECONOMICS. ROUTLEDGE. 2005

ESTATUT I AEROPORTS I PORTS DE PEIX AL COVE

Ramon Tremosa

TRES I QUATRE, Valencia 2006

ESTATUT DE CATALUNYA. VERITATS CONTRA MENTIDES

Ramon Tremosa

ELISEU CLIMENT, Valencia 2006

UN SÍ RADICAL

Xavier Rubert de Ventós

LA VANGUARDIA. 22 mayo 2006

CATALANS

Alfred Bosch / Noemí Ibáñez

EDICIONS 62, Barcelona 2006

CATALUNYA SERÀ LOGÍSTICA O NO SERÀ

Ramon Tremosa

TRES I QUATRE, València 2007

INFRAESTRUCTURAS: CATALUNYA ESTRANGULADA

Eugeni Casanova

LA VANGUARDIA. 17 junio 2007

AVE = BARRI DE MADRID

Ramon Tremosa i Balcells

AVUI, 25 octubre 2007

EL PREU DE SER CATALANS

Patricia Gabancho

METEORA, 2007

CATALUNYA SOTA ESPANYA

Alfons López Tena

DÈRIA, 2007

ESTIMACIÓ DE LES BALANCES FISCALS DE LES COMUNITATS AUTÒNOMES RESPECTE DE L'ESTAT ESPANYOL 1995-2005

FUNDACIÓ JOSEP IRLA. Febrer 2008

LA DICTADURA DE LA INCOMPETÈNCIA

Xavier Roig

EDICIONS LA CAMPANA, 2008

LIFE ON THE RECEIVED END

Matthew Tree

LONDON SCHOOL OF ECONOMICS. November,
the 5th 2008

SER CATALÀ SURT CAR

Andreu Mas

PRESENCIA, 14 novembre 2008

EL DÉFICIT FISCAL DE CATALUNYA AMB ESPANYA: UNA ANÀLISI DIVULGATIVA

Xavier Sala-Martin

hyperlink "<http://columbia.edu>"<http://columbia.edu>.
2008

RESULTATS DE LA BALANÇA FISCAL DE CATALUNYA AMB L'ADMINISTRACIÓ CENTRAL 2002-2005

Grup de treball per a l'actualització de la
balança fiscal de catalunya
CONSELLERIA D'ECONOMIA I FINANCES,
juliol 2008

SITUACIÓN CATALUÑA

Mayte Ledo

SERVICIO ESTUDIOS BBVA. 21 julio 2008

BALL DE BALANCES

Ramon Tremosa i Balcells

AVUI, 17 juliol 2008

VÍCTIMAS O VICTIMISTAS

Oriol Bohigas

EL PAÍS, 3 septiembre 2008

BALANZAS PARA NO INICIADOS

EL PERIÓDICO, 16 julio 2008

MÉS VAL SOLS

Jacint Ros Hombravella

RBA, Barcelona, 2009

**EL DÉFICIT FISCAL DEL SISTEMA DE
SEGURIDAD SOCIAL CATALÁN CON LA
ADMINISTRACIÓN CENTRAL**

Coordina Elisenda Paluzie
CES, 2009

**PROMOTION DE L'AXE FERROVIAIRE
DE MARCHANDISES RHIN-RHÔNE
MÉDITERRANÉE OCCIDENTALE, ASBL
DEMONSTRATIVE STUDY. SUMMARY. 2009**

EXPORTACIÓN POR COMUNIDADES 2008

Subdirección general de análisis, estrategia y evaluación, con datos de aduanas, 2009

ÉS VIABLE TENIR ESTAT PROPI?

CERCLE CATALÀ DE NEGOCIS, 2009

DÈFICIT FISCAL CATALÀ

CERCLE CATALÀ DE NEGOCIS, 2009

EL NOU SISTEMA DE FINANÇAMENT

CERCLE CATALÀ DE NEGOCIS, 2009

EL CAPITALISME MADRILENY

Francesc Sanuy

EL PUNT, 12 novembre 2009

EUSKADI, A ANYS LLUM

Marta Lasalas

AVUI, 22 juliol 2009

ESCANYAR ELS PENSIONISTES

Alfons López Tena

AVUI, 28 juny 2009

**CATALONIA'S FISCAL BALANCE AFTER THE
DEPLOYMENT OF THE 2006 STATUTE OF
AUTONOMY**

Alfons García Martínez

PARADIGMES. December 2009

DECLARACIÓ UNILATERAL D'INDEPENDÈNCIA

Josep Pinyol i Balasch

LLIBRES DE L'ÍNDEX, 2009

**LA CUESTIÓN ECONÓMICA PUEDE COADYU-
VAR EN LA VÍA DE LA INDEPENDENCIA.**

Entrevista a Elisenda Paluzie.

DIARIO GARA. 3 mayo 2010

**EVOLUCIÓN DEL COMERCIO EXTERIOR
DE CATALUÑA EN EL PERIODO
ENERO-DICIEMBRE 2009**

MINISTERIO DE INDUSTRIA, TURISMO
Y COMERCIO, 2010

SITUACIÓ CATALUNYA

BBVA research, el servei d'estudis del grup bbva
primer semestre 2010

EL MODELO RADIAL DE ESPAÑA EMPOBRECE

Entrevista a Joan Amorós, secretario general de
Ferremeritges
LA VANGUARDIA, 22 febrero 2010

¿QUIÉN TEME A LA NACIÓN?

Ignacio Sánchez-Cuenco
EL PAÍS, 23 julio 2010

BALANÇA COMERCIAL

CERCLE CATALÀ DE NEGOCIS, 2010

EMPRESARIS PER L'ESTAT PROPI

CERCLE CATALÀ DE NEGOCIS, 2010

DIAGNÒSTIC DE PERCEPCIONS

CATALUNYA-ESPANYA

Estudi realitzat per Dym per a la UOC
Febrer 2010

COMPETITIVITAT EN CATALUNYA

Pankaj Gemawat / Xavier Vives

IESE / FOMENT DEL TREBALL NACIONAL, 2010

LA COMPETITIVITAT DE LES REGIONS INDUSTRIALS

Ramon Palà Moncusí

DOCUMENTS DE L'ACORD ESTRATÈGIC,
febrer 2010

EL DIVORCIO CATALÁN

Gorka Knörr

DEIA. 4 enero 2010

CATALUNYA 2009

PRODUCTE INTERIOR BRUT A PREUS CORRENTS

IDESCAT, 2010

LA COMMONWEALTH CATALANOVALENCIANA

Josep Vicent Boira

L'ARQUER, 2010

EL CAMÍ DE LA INDEPENDÈNCIA

Salvador Cardús

LA CAMPANA. 2010

EL RETORN DELS CATALANS

Patricia Gabancho

METEORA, 2010

ACTUALITAT I HORIZONS DE L'ENGINYERIA CATALANA

Direcció editorial: Francesc Ribera

DOBLEERRE EDITORIAL, Barcelona 2010

Autors

Sobirania i Justícia - Comissió d'Economia

Els redactors del projecte són:

ALSIUS TRILLA, MIQUEL

Advocat

BONET COLL, LLUÍS

M.B.A. per ESADE

Diplomat Superior de Markèting per ESADE

CARDEÑA COMA, MANUEL

Professor Mercantil

Censor Jurat de Comptes

Ex-Síndic de Comptes

DURAN - PICH, JOAN ALFONS

Científic Social

Empresari

Llicenciat en Sociologia per DEUSTO

Llicenciat en Psicologia per BARCELONA

Diplomat en Administració d'Empreses per STANFORD

Master en Societat de la Informació i el Coneixement per UOC

GRINYÓ RAMOS, CLAUDI

Intendent Mercantil

Censor Jurat de Comptes

Ex-Supervisor. Sindicatura de Comptes

PÉREZ FRANCO, JOSEP

Economista i Empresari

Ex-professor d'Economia Aplicada URL

Diplomat en Management per ROCHESTER

Diplomat en Direcció d'Empreses per IESE

www.sij.cat

Sobirania
i Justícia

ASSOCIACIÓ INDEPENDENTISTA